

2015. április 19. – Húsvét 3. vasárnapja – Lk 24,35-48 – Vissza a gyökerekhez!

Jézus akkor jelenik meg, amikor róla beszélgetnek. Azoknak jelenik meg, akiknek Ő fontos, és akik neki is fontosak. Érdekteleneknek nem jelenik meg, de akik problémáznak rajta, akik szenvedik a bizonytalanságot, és szeretnének tisztán látni, azoknak igen. Nem egyedül dolgozott, fontos volt számára a közösség, személy szerint választotta ki övét. „Ahol ketten-hárman együtt lesztek”...– mondotta. Ma vajon sikerülhet közösségi kötelék nélkül Jézushoz tartozni?

A hitetlenségbe belerögzült apostolok lassan megbizonyosodtak, s akkor az Írásokból kaptak eligazítást. Az eligazodás ma sem történhet másként! Nem elég azonban olvasni, érteni is kell.

És ehhez az értéshez kell „valami”, vagy inkább „Valaki”, a Lélek. A világ ideológiái közt összezavarodott ember itt átfogó látást kaphat. Összefüggéseiben értheti meg a dolgokat. Aki nem ilyen jézusi átlátással akarja érteni az Írásokat, annak nem érdemes kézbe vennie a Bibliát.

Ha Jézus meggyőzött, eligazított, akkor feladatot is ad. Nevében megtérést és bűnbocsánatot kell hirdetni minden embernek. Megtérés: ez az ember feladata: átalakítani az életet a szeretet útjára. Megbocsátás: az az Isten feladata: a megbánt bűnököt megbocsátani. Nem kell félnünk haragjától, csak szeretete van (ő a tékozló fiú atyja!).

Megtérés és megbocsátás, ez nem más, mint Isten és ember egymásra találása. Ez az egymásra találás pedig Jézus Krisztus által történik. Jézus követőinek feladata, hogy ezt az Isten és ember egymásra találását mindenki számára világossá tegyék.

Jézus 2000 éve a zsidó nép körében, sajátos helyzetben adta meg válaszát az akkor égető kérdésekre. A kereszténység Jézus „vallásának” továbbfejlesztése, olyan gyakorlatias emberek által, akik az „idők adta” problémákra találtak válaszokat.

Jézusunk a politikai nyugtalanság, a várakozás idején kínálta fel a választ: „*Eljött Isten Országá!*” Mély meggyőződése volt, hogy az Ország ügyének képviselője a számára kiszabott feladat. Tanítványaitól az Istenbe vetett korlátlan bizalmat kérte. Nem tűrt halogatást, teljes odaadást kívánt, bármi áron. Követőibe egy gondviselő, szerető Atya képét véste.

A halála elbizonytalanította a követőit, de újbóli megjelenése helyreállította meggyőzésüket.

Jézus dinamikus életét alapul véve, úgy tűnik, hogy a kifejlődött kereszténység kicsit mást mutat. Az Isten Országá miatti öröm megkopott, a dinamizmus elhalt. Igaz, hogy az Örömhír már nem csupán a zsidóknak, hanem az „egész világnak” szóló üzenet. Büszkén valljuk, hogy a kereszténység alapítója Jézus. Sokszor érezhetjük azonban, hogy ami Jézus eredeti „vallása” lehetett, ma nagyban különbözik attól, amit a teológia – a dogmatika, a morális, az egyházjog (!) – mércéként állít a hívők elé, és mintha az igazi választ sem találná a mai égető kérdésekre! Talán a tömeges megtérés, talán a világegyházzá válás higitotta fel és alakította szinte teljesen át Jézus örökségét? Természetesen mondhatjuk, hogy a Jézus által küldött Lélek a „teljes igazságra” vezet...

A mai evangélium biztat arra, hogy keressük az Írásokban, amit Jézus maga tanított, és nem érhetjük be azzal, amit Róla tanítanak.

Ha lenyűgöz Jézus alakja, élete és tanítása, akkor üzenetének valódi magját szeretném megismerni és követni. Akkor Mesterem lesz az én Jézusom!...

Horváth József, Tata